Ovaj je dokument samo dokumentacijska pomoć za čiji sadržaj institucije ne preuzimaju odgovornost.

►**B**

ODLUKA VIJEĆA

od 12. prosinca 2011.

o pristupanju Europske unije Protokolu iz 2002. uz Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 1974., izuzev njegovih članaka 10. i 11.

(2012/22/EU)

(SL L 8, 12.1.2012., str. 1)

Promijenila:

		Službeni list		
		br.	stranica	datum
►**M1**	Uredba Vijeća (EU) br. 517/2013 od 13. svibnja 2013.	L 158	1	10.6.2013

▼B

ODLUKA VIJEĆA

od 12. prosinca 2011.

o pristupanju Europske unije Protokolu iz 2002. uz Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 1974., izuzev njegovih članaka 10. i 11.

(2012/22/EU)

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 100. stavak 2. u vezi s točkom (a) članka 218. stavka 6. i prvim podstavkom njegovog članka 218. stavka 8.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

uzimajući u obzir suglasnost Europskog parlamenta,

budući da:

(1) Protokol iz 2002. uz Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 1974. („Atenski protokol”) predstavlja bitno poboljšanje sustava odgovornosti prijevoznika i naknade štete putnicima u pomorskom prometu. Posebno, njime se predviđa stroga odgovornost za prijevoznika, uključujući obvezno osiguranje, s pravom na neposrednu tužbu protiv osiguravatelja do određenih iznosa, te pravila o nadležnosti i priznavanju i izvršenju presuda. Atenski je protokol, stoga, u skladu s ciljem Unije o poboljšanju pravnog sustava odgovornosti prijevoznika.

(2) Atenskim protokolom mijenja se Atenska konvencija o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 1974. („Atenska konvencija”) te se u članku 15. utvrđuje da se ta dva instrumenta među strankama Atenskog protokola čitaju i tumače zajedno kao jedan instrument.

(3) Većina pravila Atenskog protokola uključena je u pravo Unije Uredbom (EZ) br. 392/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o odgovornosti prijevoznika u prijevozu putnika morem u slučaju nesreća ([1]). Stoga je Unija nadležna u pogledu pitanja uređenih tom Uredbom. Države članice, međutim, zadržavaju svoju nadležnost u pogledu brojnih odredaba Atenskog protokola, kao što je klauzula o nekorištenju, u skladu s kojom mogu same utvrđivati visinu odgovornosti koja može biti viša od one propisane Atenskim protokolom. Pitanja iz nadležnosti država članica prema Atenskom protokolu i ona koja su u isključivoj nadležnosti Unije nezavisna su. Stoga, u pitanjima iz njihove nadležnosti prema Atenskom protokolu, države članice trebale bi djelovati usklađeno, uzimajući u obzir njihovu obvezu lojalne suradnje.

([1]) SL L 131, 28.5.2009., str. 24.

▼B

(4) Atenski protokol otvoren je za ratifikaciju, prihvaćanje, odobrenje ili pristupanje od strane država i organizacijama za regionalnu ekonomsku integraciju koje su osnovale suverene države koje su na te organizacije prenijele nadležnost za određena pitanja uređena Atenskim protokolom.

(5) U skladu s člankom 17. stavkom 2. točkom (b) i člankom 19. Atenskog protokola, organizacije za regionalnu ekonomsku integraciju mogu sklopiti Atenski protokol.

(6) Pravni odbor Međunarodne pomorske organizacije (IMO) donio je u listopadu 2006. Rezerve i smjernice IMO-a za provedbu Atenske konvencije („Smjernice IMO-a”) radi rješavanja određenih pitanja iz Atenske konvencije, kao što su, posebno, naknada štete nastale zbog terorističkog djelovanja.

(7) Uredba (EZ) 329/2009 sadrži u svojim prilozima odgovarajuće odredbe konsolidirane verzije Atenske konvencije kako je izmijenjena Atenskim protokolom i Smjernicama IMO-a.

(8) Prema uvjetima iz članka 19. Atenskog protokola, Organizacija za regionalnu ekonomsku integraciju mora pri potpisivanju, ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju izjaviti razmjer svoje nadležnosti u pogledu pitanja koja su uređena Atenskim protokolom.

(9) Unije bi, stoga, trebala pristupiti Atenskom protokolu i staviti rezervu koja je sadržana u Smjernicama IMO-a. Stavljanje takve rezerve ne bi se trebalo tumačiti kao promjenu sadašnje podjele nadležnosti između Unije i država članica u pogledu izdavanja potvrda i nadzora od strane državnih tijela.

(10) Određene odredbe Atenskog protokola tiču se pravosudne suradnje u građanskim stvarima i, stoga, spadaju u područje primjene glave V. trećeg dijela UFEU-a. Usporedno s ovom Odlukom potrebno je donijeti zasebnu odluku koja se odnosi na te odredbe.

(11) Države članice koje će ratificirati Atenski protokol ili će mu pristupiti trebale bi, ako je moguće, učiniti to istodobno. Države članice bi, stoga, trebale razmijeniti informacije o statusu njihovih postupaka ratifikacije ili pristupanja kako bi u što je moguće većoj mjeri pripremile istodobno polaganje svojih isprava o ratifikaciji ili pristupanju. Pri ratifikaciji Atenskog protokola ili pri pristupanju Atenskom protokolu, države članice trebale bi staviti rezervu sadržanu u Smjernicama IMO-a,

DONIJELO JE OVU ODLUKU:

Članak 1.

Pristupanje Europske unije Protokolu iz 2002. na Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 1974. („Atenski protokol”) odobrava se u ime Europske unije u pogledu pitanja koja spadaju u isključivu nadležnost Unije, izuzev njegovih članaka 10. i 11.

▼B

Tekst Atenskog protokola, izuzev članaka 10. i 11., naveden je u Prilogu.

Članak 2.

1. Ovlašćuje se predsjednik Vijeća imenovati osobu ili osobe opunomoćenu ili opunomoćene za polaganje isprave o pristupanju Unije Atenskom protokolu sukladno članku 17. stavku 2. točki (c), članku 17. stavku 3. i članku 19. tog Protokola.

2. Prilikom polaganja isprave o pristupanju, Unija daje sljedeću izjavu o nadležnosti:

„1. Člankom 19. Atenskog protokola iz 2002. uz Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 1974. predviđa se da organizacije za regionalnu ekonomsku integraciju koje su osnovale suverene države koje su na te organizacije prenijele nadležnost za određena pitanja uređena tim Protokolom mogu potpisati Atenski protokol, pod uvjetom da daju izjavu iz tog članka. Unija je odlučila pristupiti Atenskom protokolu i sukladno tome daje navedenu izjavu.

▼M1

2. Sadašnje članice Europske unije su Kraljevina Belgija, Republika Bugarska, Češka Republika, Kraljevina Danska, Savezna Republika Njemačka, Republika Estonija, Irska, Helenska Republika, Kraljevina Španjolska, Francuska Republika, Republika Hrvatska, Talijanska Republika, Republika Cipar, Republika Latvija, Republika Litva, Veliko Vojvodstvo Luksemburg, Mađarska, Malta, Kraljevina Nizozemska, Republika Austrija, Republika Poljska, Portugalska Republika, Rumunjska, Republika Slovenija, Slovačka Republika, Republika Finska, Kraljevina Švedska i Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske.

▼B

3. Ova se izjava ne primjenjuje na državna područja država članica Europske unije u kojima se Ugovor o funkcioniranju Europske unije (UFEU) ne primjenjuje te se njome ne dovodi u pitanje takve akte ili stajališta koje dotične države članice mogu usvojiti na temelju Protokola u ime i u interesu tih državnih područja.

4. Države članice Europske unije prenijele su na Uniju isključivu nadležnost u pogledu mjera donesenih na temelju članka 100. UFEU-a. Takve su mjere donesene u pogledu članaka 1. i 1.a, članka 2. stavka 2., članaka 3. do 16. i članaka 18., 20. i 21. Atenske konvencije, kako je izmijenjena Atenskim protokolom i odredbama Smjernica IMO-a., Uredbom (EZ) br. 392/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o odgovornosti prijevoznika u prijevozu putnika morem u slučaju nesreća.

▼B

5. Izvršavanje nadležnosti koje su države članice prenijele na Europsku uniju sukladno UFEU-u je, samo po sebi, podložno neprestanom razvoju. U okviru UFEU-a nadležne institucije mogu donositi odluke kojima se određuju opseg nadležnosti Europske unije. Europska unija, stoga, pridržava pravo izmjene ove izjave na odgovarajući način, a da to ne predstavlja preduvjet za izvršavanje njezine nadležnosti u pogledu pitanja koja su uređena Atenskim protokolom. Europska unije obavješćuje glavnog tajnika Međunarodne pomorske organizacije o izmjenama izjave.”

3. Osoba ili osobe imenovane na temelju stavka 1. ovog članka pri polaganju isprave o pristupanju Unije Atenskom protokolu stavljaju rezervu sadržanu u Smjernicama IMO-a.

Članak 3.

Unije polaže ispravu o pristupanju Atenskom protokolu do 31. prosinca 2011.

Članak 4.

1. Države članice poduzimaju potrebne mjere za polaganje isprava o ratifikaciji Atenskog protokola ili pristupanju Atenskom protokolu u razumnom roku, a po mogućnosti do 31. prosinca 2011.

2. Prilikom polaganja svojih isprava o ratifikaciji Atenskog protokola ili pristupanju Atenskom protokolu, države članice stavljaju rezervu sadržanu u Smjernicama IMO-a.

▼B

PRILOG

PROTOKOL IZ 2002. GODINE NA ATENSKU KONVENCIJU O PRIJEVOZU PUTNIKA I NJIHOVE PRTLJAGE MOREM IZ 1974. GODINE

DRŽAVE STRANKE OVOGA PROTOKOLA,

SMATRAJUĆI poželjnim izmijeniti Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem, sastavljenu u Ateni 13. prosinca 1974., u svrhu povećanja iznosa naknade, uvođenja objektivne odgovornosti, ustanovljenja pojednostavnjenog postupka izmjena iznosa ograničenja i jamčenja obveznog osiguranja u korist putnika,

PODSJEĆAJUĆI da Protokol iz 1976. na Konvenciju kao obračunsku jedinicu uvodi Posebno pravo vučenja umjesto zlatnog franka,

OPAŽAJUĆI da Protokol iz 1990. na Konvenciju, koji propisuje povećane iznose naknade i pojednostavnjuje postupak izmjena iznosa ograničenja, nije stupio na snagu,

SPORAZUMJELE SU SE o sljedećem:

Članak 1.

U svrhe ovoga Protokola:

1. *„Konvencija”* znači tekst Atenske konvencije o prijevozu putnika i njihove prtljage morem, iz 1974.

2. *„Organizacija”* znači Međunarodna pomorska organizacija.

3. *„glavni tajnik”* znači glavni tajnik Organizacije.

Članak 2.

Stavak 1. članka 1. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„1. (a) *‚prijevoznik’* je osoba koja je sklopila ugovor o prijevozu ili u čije je ime taj ugovor sklopljen, bilo da je ta osoba stvarno obavila prijevoz, bilo da je prijevoz obavio stvarni prijevoznik,

(b) *‚stvarni prijevoznik’* je osoba različita od prijevoznika, koja je vlasnik, naručitelj ili brodar broda, i koja stvarno obavlja prijevoz u cijelosti ili djelomično,

(c) *‚prijevoznik koji stvarno obavlja prijevoz u cijelosti ili djelomično’* je stvarni prijevoznik ili, u mjeri u kojoj prijevoznik stvarno obavlja prijevoz, prijevoznik.”

Članak 3.

1. Stavak 10. članka 1. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„10. *‚Organizacija’* je Međunarodna pomorska organizacija.”

▼B

2. Sljedeći tekst se dodaje kao stavak 11. članka 1. Konvencije:

„11. *‚glavni tajnik'* je glavni tajnik Organizacije."

Članak 4.

Članak 3. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak 3.

Odgovornost prijevoznika

1. Za gubitak pretrpljen uslijed smrti ili tjelesne ozljede putnika koji su prouzročeni pomorskom nezgodom, prijevoznik je odgovoran u mjeri u kojoj takav gubitak glede toga putnika za svaki zasebni događaj ne prelazi 250 000 obračunskih jedinica, osim ako prijevoznik dokaže da je:

(a) nezgoda posljedica rata, neprijateljstava, građanskog rata, pobune ili iznimne, neizbježne i nesavladive prirodne pojave, ili

(b) nezgoda u cijelosti prouzročena radnjom ili propustom treće osobe učinjenima s namjerom da se prouzroči šteta.

Prijevoznik je nadalje odgovoran i ako gubitak prelazi gore navedenu granicu i u mjeri u kojoj prelazi, osim ako prijevoznik dokaže da se nezgoda koja je prouzročila gubitak dogodila bez njegove krivnje ili nemarnosti.

2. Za gubitak pretrpljen uslijed smrti ili tjelesne ozljede putnika koji nisu prouzročeni pomorskom nezgodom, prijevoznik je odgovoran ako se nezgoda koja je prouzročila gubitak dogodila zbog krivnje ili nemarnosti prijevoznika. Teret dokazivanja krivnje ili nemarnosti leži na prijevozniku.

3. Za gubitak pretrpljen uslijed gubitka ili oštećenja ručne prtljage, prijevoznik je odgovoran ako se nezgoda koja je prouzročila gubitak dogodila zbog krivnje ili nemarnosti prijevoznika. Krivnja ili nemarnost prijevoznika se predmnijeva u pogledu gubitka prouzročenog pomorskom nezgodom.

4. Prijevoznik je odgovoran za gubitak pretrpljen uslijed gubitka ili oštećenja prtljage različite od ručne prtljage, osim ako dokaže da se nezgoda koja je prouzročila gubitak dogodila bez njegove krivnje ili nemarnosti.

5. U svrhe ovoga članka:

(a) *‚pomorska nezgoda'* je brodolom, prevrnuće, sudar ili nasukanje broda, eksplozija ili požar na brodu, ili mana broda,

(b) *‚krivnja ili nemarnost prijevoznika'* uključuje krivnju ili nemarnost prijevoznikovih radnika kada oni rade u okviru svoga zaposlenja,

(c) *‚mana broda'* je loše funkcioniranje, kvar ili neusklađenost s primjenjivim propisima o sigurnosti u pogledu bilo kojeg dijela broda ili brodske opreme koji se koriste za bijeg, evakuaciju, ukrcaj i iskrcaj putnika, ili koji se koriste za poriv, kormilarenje, sigurnu plovidbu, privezivanje, sidrenje, dolazak ili odlazak s veza ili sidrišta, ili za kontrolu oštećenja nakon naplavljivanja, ili koji se koriste za spuštanje uređaja za spašavanje, i

▼B

(d) *‚gubitak'* ne uključuje kaznene ili egzemplarne štete.

6. Odgovornost prijevoznika prema ovom članku odnosi se isključivo na gubitak koji proizlazi iz nezgoda koje se dogode za vrijeme putovanja. Na tužitelju je teret dokazivanja da se nezgoda koja je prouzročila gubitak dogodila za vrijeme putovanja, kao i teret dokazivanja opsega toga gubitka.

7. Ništa u ovoj Konvenciji ne utječe na pravo regresa koje ima prijevoznik prema bilo kojoj trećoj osobi, niti na korištenje obrane doprinoseće nemarnosti prema članku 6. ove Konvencije. Ništa u ovome članku ne utječe na pravo ograničenja prema člancima 7. ili 8. ove Konvencije.

8. Predmnijevanje krivnje ili nemarnosti neke stranke ili određivanje da teret dokazivanja leži na nekoj stranki ne sprečava da se razmotre dokazi koji idu u korist toj stranki.”

Članak 5.

Sljedeći tekst se dodaje kao članak 4.bis. Konvencije:

„Članak 4.bis.

Obvezno osiguranje

1. Kada se putnici prevoze na brodu upisanome u državi stranki koji ima dozvolu za prijevoz više od dvanaest putnika i kada se primjenjuje ova Konvencija, svaki prijevoznik koji stvarno obavlja prijevoz u cijelosti ili djelomično dužan je održavati na snazi osiguranje ili drugo financijsko jamstvo, kao što je garancija banke ili slične financijske institucije, radi pokrića odgovornosti prema ovoj Konvenciji za štetu zbog smrti ili tjelesne ozljede putnika. Granica obveznog osiguranja ili drugoga financijskog jamstva ne smije biti niža od 250 000 obračunskih jedinica po putniku za svaki zaseban događaj.

2. Nakon što odgovarajuće tijelo države stranke utvrdi da je udovoljeno zahtjevima iz stavka 1., svakom će se brodu izdati svjedodžba kojom se potvrđuje da su osiguranje ili drugo financijsko jamstvo na snazi u skladu s odredbama ove Konvencije. U pogledu broda upisanog u državi stranki, takvu svjedodžbu izdaje ili ovjerava odgovarajuće tijelo države u čijem je upisniku brod upisan; u pogledu broda koji nije upisan u državi stranki, takvu svjedodžbu može izdati ili ovjeriti nadležno tijelo bilo koje države stranke. Ova svjedodžba mora biti sastavljena u obliku modela koji se nalazi u dodatku ove Konvencije i mora sadržavati sljedeće podatke:

(a) ime broda, brojevi ili slova za raspoznavanje i luka upisa,

(b) ime i glavno poslovno sjedište prijevoznika koji stvarno obavlja prijevoz u cijelosti ili djelomično,

(c) IMO broj za identifikaciju broda,

(d) vrsta i trajanje jamstva,

▼B

(e) naziv i glavno poslovno sjedište osiguratelja ili druge osobe koja pruža financijsko jamstvo, a kada je to prikladno, poslovno sjedište gdje je zaključeno osiguranje ili drugo financijsko jamstvo, ili

(f) rok važenja svjedodžbe, koji ne može biti duži nego što je rok važenja osiguranja ili drugog financijskog jamstva.

3. (a) Država stranka može ovlastiti neku od nje priznatu instituciju ili organizaciju da izda svjedodžbu. Takva institucija ili organizacija mora izvijestiti tu državu o izdavanju svake svjedodžbe. U svakom slučaju, država stranka u cijelosti jamči za potpunost i točnost podataka u tako izdanoj svjedodžbi i poduzima korake kako bi se osigurali neophodni dogovori radi izvršenja te obveze.

(b) Država stranka mora obavijestiti glavnog tajnika:

i. o točnim dužnostima i uvjetima iz ovlaštenja danog nekoj priznatoj instituciji ili organizaciji,

ii. o povlačenju tog ovlaštenja, i

iii. o datumu kada takvo ovlaštenje ili povlačenje takvog ovlaštenja stupa na snagu.

Dano ovlaštenje neće stupiti na snagu prije nego što proteknu tri mjeseca od datuma kada je obavijest s takvim učinkom predana glavnom tajniku.

(c) Institucija ili organizacija ovlaštena da izdaje svjedodžbe u skladu s ovim stavkom mora, kao minimum, biti ovlaštena da povuče te svjedodžbe ako nije udovoljeno uvjetima pod kojima su one izdane. U svakom slučaju će institucija ili organizacija o takvom povlačenju izvijestiti državu u čije ime je svjedodžba izdana.

4. Svjedodžba se mora izdati na službenom jeziku ili jezicima države koja je izdaje. Ako korišteni jezik nije engleski, francuski ni španjolski, tekst mora uključivati prijevod na jedan od ovih jezika, a ako država tako odluči, službeni jezik te države može biti izostavljen.

5. Svjedodžba se mora nalaziti na brodu, a preslika se polaže kod tijela koje vodi upisnik u kojem je brod upisan ili, ako brod nije upisan u državi stranki, kod tijela države koja je izdala ili ovjerila svjedodžbu.

▼B

6. Osiguranje ili drugo financijsko jamstvo ne udovoljava zahtjevima ovoga članka ako ono prestaje vrijediti, zbog razloga koji nije protek vremena važenja osiguranja ili jamstva navedenog u svjedodžbi, prije proteka tri mjeseca od dana kada je tijelima spomenutima u stavku 5. predana obavijest o njegovu prestanku, osim ako svjedodžba nije vraćena tim tijelima ili ako nije izdana nova svjedodžba u spomenutome roku. Prethodne odredbe se na isti način primjenjuju u pogledu svake izmjene čija je posljedica da osiguranje ili drugo financijsko jamstvo više ne udovoljava zahtjevima ovoga članka.

7. Država u čijem je upisniku brod upisan mora, u skladu s odredbama ovoga članka, odrediti uvjete za izdavanje i važenje svjedodžbe.

8. Ništa u ovoj Konvenciji neće se smatrati kao sprječavanje države stranke da se pouzda u obavijesti dobivene od drugih država stranaka, Organizacije ili drugih međunarodnih organizacija a koje se odnose na financijski položaj davatelja osiguranja ili drugog financijskog jamstva danog u svrhe ove Konvencije. U takvim slučajevima, država stranka koja se pouzdaje u takve obavijesti nije oslobođena svoje odgovornosti kao država izdavanja svjedodžbe.

9. Svjedodžbe koje je izdala ili ovjerila jedna država stranka prihvatit će druge države stranke u svrhe ove Konvencije i druge države stranke će smatrati da te svjedodžbe imaju jednaku vrijednost kao svjedodžbe koje su one same izdale ili ovjerile, čak i ako su svjedodžbe izdane ili ovjerene za brod koji nije upisan u državi stranki. Država stranka može u svako doba zatražiti konzultacije s državom izdavanja ili ovjere ako vjeruje da osiguratelj ili jamac imenovan u svjedodžbi o osiguranju nije financijski sposoban ispuniti obveze koje nalaže Konvencija.

10. Svaka tužba za naknadu štete pokrivene osiguranjem ili drugim financijskim jamstvom u skladu s ovim člankom može se podnijeti neposredno protiv osiguratelja ili druge osobe koja je dala financijsko jamstvo. U takvom slučaju, iznos naveden u stavku 1. primjenjuje se kao granica odgovornosti osiguratelja ili druge osobe koja je dala financijsko jamstvo čak i ako prijevoznik, ili stvarni prijevoznik, nije ovlašten ograničiti odgovornost. Pored toga, tuženik se može koristiti i pravnim sredstvima obrane (osim onih koji se odnose na stečaj ili likvidaciju) koje bi, u skladu s ovom Konvencijom imao pravo koristiti prijevoznik naveden u stavku 1. Tuženik se, nadalje, u svrhu obrane može pozvati na činjenicu da je šteta posljedica namjernog protupravnog ponašanja osiguranika, ali se ne može pozvati ni na jedno drugo sredstvo obrane koje bi bio ovlašten koristiti u postupku koji bi protiv njega pokrenuo osiguranik. U svakom slučaju, tuženik ima pravo zahtijevati da prijevoznik i stvarni prijevoznik sudjeluju u postupku.

▼B

11. Svaka svota ugovorena osiguranjem ili drugim financijskim jamstvom koje je pribavljeno u skladu sa stavkom 1. na raspolaganju je isključivo za namirenje tražbina prema ovoj Konvenciji, a svaka isplata iz te svote umanjit će odgovornost koja proizlazi prema ovoj Konvenciji do iznosa isplaćene svote.

12. Država stranka neće dopustiti iskorištavanje broda koji plovi pod njezinom zastavom a na kojeg se primjenjuje ovaj članak, osim ako je izdana svjedodžba na osnovi stavaka 2. ili 15.

13. U skladu s odredbama ovoga članka, svaka država stranka će osigurati, na osnovi odredaba svojeg nacionalnog zakonodavstva, da osiguranje ili drugo financijsko jamstvo bude na snazi u mjeri navedenoj u stavku 1. u pogledu svakog broda, bez obzira gdje je on upisan, koji je ovlašten prevoziti više od dvanaest putnika i koji ulazi u luku ili izlazi iz luke na njezinome teritoriju, u mjeri u kojoj se primjenjuje ova Konvencija.

14. Bez obzira na odredbe stavka 5., država stranka može obavijestiti glavnog tajnika da se za potrebe stavka 13. ne zahtijeva da se svjedodžba iz stavka 2. nalazi na brodu niti da se ona mora predočiti kada brod ulazi u luku ili izlazi iz luke na njezinu teritoriju, pod uvjetom da je država stranka koja izdaje svjedodžbu obavijestila glavnog tajnika da drži zapise u elektroničkom obliku, dostupne svim državama strankama, koji potvrđuju postojanje svjedodžbi i omogućuju državama strankama da ispune svoje obaveze na osnovi stavka 13.

15. Ako osiguranjem ili drugim financijskim jamstvom nije pokriven brod čiji je vlasnik država stranka, odgovarajuće odredbe ovoga članka se neće primjenjivati u pogledu toga broda, ali na tome se brodu mora nalaziti svjedodžba koju je izdalo nadležno tijelo države upisa broda a kojom se potvrđuje da je država vlasnik toga broda i da je odgovornost pokrivena u iznosu propisanome u skladu sa stavkom 1. Takva svjedodžba odgovarat će u najvećoj mogućoj mjeri modelu propisanom u stavku 2.”

Članak 6.

Članak 7. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak 7.

Granice odgovornosti za smrt i tjelesne ozljede

1. Odgovornost prijevoznika za smrt ili tjelesnu ozljedu putnika na osnovi članka 3. ni u kojem slučaju neće prijeći iznos od 400 000 obračunskih jedinica po putniku i svakom zasebnom događaju. Ako se u skladu s pravom suda koji odlučuje o sporu, naknada štete dosuđuje u obliku rente, odgovarajuća kapitalizirana vrijednost rente neće prijeći navedenu granicu.

▼B

2. Država stranka može posebnim odredbama nacionalnog prava propisati granicu odgovornosti iz stavka 1., pod uvjetom da ta nacionalna granica odgovornosti, ako postoji, nije niža od one propisane u stavku 1. Država stranka koja iskoristi mogućnost predviđenu u ovome stavku obavijestit će glavnog tajnika o usvojenoj granici odgovornosti ili o činjenici da ona ne postoji.”

Članak 7.

Članak 8. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak 8.

Granica odgovornosti za gubitak ili oštećenje prtljage i vozila

1. Odgovornost prijevoznika za gubitak ili oštećenje ručne prtljage ni u kojem slučaju neće prijeći iznos od 2 250 obračunskih jedinica po putniku i putovanju.

2. Odgovornost prijevoznika za gubitak ili oštećenje vozila, uključujući svu prtljagu koja se prevozi u vozilu ili na njemu, ni u kojem slučaju neće prijeći iznos od 12 700 obračunskih jedinica po vozilu i putovanju.

3. Odgovornost prijevoznika za gubitak ili oštećenje prtljage različite od one navedene u stavcima 1. i 2. ni u kojem slučaju neće prijeći iznos od 3 375 obračunskih jedinica po putniku i prijevozu.

4. Prijevoznik i putnik mogu ugovoriti da se prijevoznikova odgovornost umanjuje za franšizu koja neće prijeći 330 obračunskih jedinica u slučaju oštećenja vozila i neće prijeći 149 obračunskih jedinica po putniku u slučaju gubitka ili oštećenja druge prtljage, a taj će se iznos odbiti od gubitka ili oštećenja.”

Članak 8.

Članak 9. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak 9.

Obračunska jedinica i preračunavanje

1. Obračunska jedinica koja se spominje u ovoj Konvenciji je Posebno pravo vučenja kako ga je definirao Međunarodni monetarni fond. Iznosi navedeni u stavku 1. članka 3., stavku 1. članka 4.bis., stavku 1. članka 7. i u članku 8. preračunavaju se u domaću valutu države suda koji odlučuje o sporu na osnovi vrijednosti te valute u odnosu na Posebno pravo vučenja na datum donošenja presude ili na datum sporazumno utvrđen od stranaka. Vrijednost domaće valute države stranke koja je članica Međunarodnog monetarnog fonda, izražena u Posebnim pravima vučenja, obračunava se u skladu s metodom vrednovanja koju na datum koji je u pitanju primjenjuje Međunarodni monetarni fond za vlastite operacije i transakcije. Vrijednost domaće valute države stranke koja nije članica Međunarodnog monetarnog fonda, izražena u Posebnim pravima vučenja, obračunava se na način koji odredi ta država.

▼B

2. Ipak, država koja nije članica Međunarodnog monetarnog fonda i čije pravo ne dopušta primjenu odredaba stavka 1. može, u trenutku potvrđivanja, prihvata, odobrenja ili pristupa ovoj Konvenciji ili bilo kada nakon toga, izjaviti da je obračunska jedinica iz stavka 1. jednaka vrijednosti 15 zlatnih franaka. Zlatni franak naveden u ovome stavku odgovara vrijednosti 65,5 miligrama zlata finoće devetsto tisućnina. Preračunavanje zlatnog franka u domaću valutu izvršava se u skladu s pravom odnosne države.

3. Izračun spomenut u posljednjoj rečenici stavka 1., i preračunavanje spomenuto u stavku 2. izvršava se na način da se u domaćoj valuti države stranke izrazi što je više moguće, ista stvarna vrijednost iznosa iz stavka 1. članka 3., stavka 1. članka 4.bis., stavka 1. članka 7. i iz članka 8. koja bi proizašla iz primjene prve tre rečenice stavka 1. Države obavještavaju glavnog tajnika o načinu obračuna na osnovi stavka 1. ili o vrijednosti preračunavanja iz stavka 2., ovisno o slučaju, u trenutku polaganja isprave o potvrđivanju, prihvatu, odobrenju ili pristupu ovoj Konvenciji kao i u bilo kojem trenutku kada se nešto od spomenutog izmijeni.”

Članak 9.

Stavak 3. članka 16. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„3. Razlozi za obustavu i prekid zastare uređuju se prema pravu države suda koji odlučuje o sporu, ali se ni u kojem slučaju ne može podnijeti tužba prema ovoj Konvenciji nakon proteka nekog od sljedećih rokova:

(a) roka od pet godina, koji počinje teći od datuma iskrcaja putnika ili od datuma kada se iskrcaj trebao obaviti, ovisno o tome što je kasnije, ili ako prije protekne,

(b) roka od tri godine, koji počinje teći od datuma kada je tužitelj doznao ili je razumno morao doznati za ozljedu, gubitak ili oštećenje prouzročeno nezgodom.”

Članak 10.

Članak 17. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak 17.

Sudska nadležnost

1. Tužba koja proizlazi iz članaka 3. i 4. ove Konvencije podnosi se, prema tužiteljevom izboru, jednom od dolje navedenih sudova, uz uvjet da se taj sud nalazi u državi stranci ove Konvencije te da je to u skladu s unutrašnjim propisima svake države stranke kojima se određuje koji je sud nadležan u onim državama kod kojih postoji više mogućih sudova:

(a) sudu države stalnog boravišta ili glavnog poslovnog sjedišta tuženika, ili

(b) sudu države polazišta ili države odredišta prema ugovoru o prijevozu, ili

(c) sudu države prebivališta ili stalnog boravišta tužitelja, ako tuženik ima poslovno sjedište u toj državi i podvrgnut je sudbenosti te države, ili

(d) sudu države u kojoj je sklopljen ugovor o prijevozu, ako tuženik ima poslovno sjedište u toj državi i podvrgnut je sudbenosti te države.

2. Tužbe prema članku 4.bis. ove Konvencije podnose se, prema izboru tužitelja, jednome od onih sudova kojima bi se, u skladu sa stavkom 1., mogla podnijeti tužba protiv prijevoznika ili stvarnog prijevoznika.

3. Nakon što se dogodila nezgoda koja je prouzročila štetu, stranke se mogu sporazumjeti da se zahtjev za naknadu štete može podnijeti bilo kojoj sudbenosti ili arbitraži.”

▼B

Članak 11.

Sljedeći tekst se dodaje kao članak 17.bis. Konvencije:

„Članak 17.bis.

Priznanje i izvršenje

1. Svaka presuda suda nadležnog u skladu s člankom 17., koja je izvršna u državi u kojoj je donesena gdje se protiv nje više ne mogu podnositi redoviti pravni lijekovi, priznat će se u svakoj državi stranki, osim:

(a) kada je presuda ishođena prevarom; ili

(b) kada tuženiku nije bila pružena razumna obavijest i pravedna mogućnost da iznese slučaj.

2. Presuda koja je priznata na osnovi stavka 1. bit će izvršna u svakoj državi stranki čim se ispune formalni uvjeti koje zahtijeva ta država. Formalni uvjeti ne smiju dopuštati da se ponovno raspravlja o predmetu spora.

3. Država stranka ovoga Protokola može primijeniti druga pravila o priznanju i izvršenju presuda, pod uvjetom da je njihov učinak takav da osigurava priznanje i izvršenje presuda barem u istoj mjeri kao što je to slučaj kada se primjenjuju stavci 1. i 2.”

Članak 12.

Članak 18. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak 18.

Ništavnost ugovornih odredaba

Osim u slučajevima predviđenim u članku 8. stavku 4., ništavna je i bez učinka svaka ugovorna odredba sklopljena prije nego što se dogodila nezgoda koja je prouzročila smrt, tjelesnu ozljedu putnika ili gubitak odnosno oštećenje putničke prtljage, a čija je svrha da neku osobu koja je odgovorna prema ovoj Konvenciji oslobodi odgovornosti prema putniku ili da odredi nižu granicu odgovornosti od one koja je utvrđena u ovoj Konvenciji, kao i svaka odredba čija je svrha da prebaci teret dokazivanja koji leži na prijevozniku ili stvarnom prijevozniku ili čiji je učinak da ograničava pravo izbora navedeno u članku 17. stavcima 1. ili 2., no ništavnost te odredbe ne čini nevaljanim ugovor o prijevozu koji ostaje podvrgnut odredbama ove Konvencije.”

Članak 13.

Članak 20. Konvencije zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak 20.

Nuklearna šteta

Nema odgovornosti prema ovoj Konvenciji za štetu prouzročenu nuklearnom nezgodom:

(a) ako je poduzetnik nuklearnog postrojenja odgovoran za takvu štetu na osnovi Pariške konvencije od 29. srpnja 1960. godine o odgovornosti trećoj osobi na području nuklearne energije kako je izmijenjena Dodatnim protokolom od 28. siječnja 1964. ili na osnovi Bečke konvencije od 21. svibnja 1963. o građanskoj odgovornosti za nuklearnu štetu, ili svake njihove izmjene i dopune ili protokola koji je na snazi, ili

(b) ako je poduzetnik nuklearnog postrojenja odgovoran za takvu štetu na osnovi nacionalnog prava koje uređuje odgovornost za takvu štetu, pod uvjetom da je takvo pravo u svakom pogledu isto toliko povoljno za osobe koje mogu pretrpjeti štetu kao Pariška ili Bečka konvencija ili bilo koja njihova izmjena i dopuna ili protokol koji je na snazi.”

▼B

Članak 14.

Model svjedodžbe

1. Model svjedodžbe koji se nalazi u dodatku ovoga Protokola priključuje se kao dodatak Konvenciji.

2. Sljedeći tekst se dodaje kao članak 1.bis. Konvencije:

„Članak 1.bis.

Dodatak

Dodatak ove Konvencije sastavni je dio Konvencije.”

Članak 15.

Tumačenje i primjena

1. Među strankama ovoga Protokola, Konvencija i ovaj Protokol čitat će se i tumačiti zajedno kao jedan jedinstveni instrument.

2. Konvencija kako je izmijenjena ovim Protokolom primjenjivat će se samo u pogledu tražbina proizašlih iz događaja koji su nastali nakon što je Protokol stupio na snagu za svaku državu.

3. Članci 1. do 22. Konvencije, kako su izmijenjeni ovim Protokolom, zajedno sa člancima 17. do 25. ovoga Protokola i njegovim dodatkom, čine cjelinu koja se naziva Atenska konvencija o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 2002.

Članak 16.

Sljedeći tekst se dodaje kao članak 22.bis. Konvencije:

„Članak 22.bis.

Završne odredbe konvencije

Završne odredbe ove Konvencije jesu odredbe članaka 17. do 25. Protokola iz 2002. godine na Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 1974. godine. Pozivanje u ovoj Konvenciji na države stranke smatrat će se da znači pozivanje na države stranke toga Protokola.”

ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 17.

Potpisivanje, potvrđivanje, prihvat, odobrenje i pristup

1. Ovaj Protokol će biti otvoren za potpisivanje u sjedištu Organizacije od 1. svibnja 2003. do 30. travnja 2004. a nakon toga će ostati otvoren za pristup.

2. Države mogu izraziti svoj pristanak da budu vezane ovim Protokolom:

(a) potpisivanjem bez rezerve potvrđivanja, prihvata ili odobrenja, ili

(b) potpisivanjem koje podliježe potvrđivanju, prihvatu ili odobrenju, nakon kojeg slijedi potvrđivanje, prihvat ili odobrenje, ili

(c) pristupom.

3. Potvrđivanje, prihvat, odobrenje ili pristup izvršava se polaganjem isprave s takvim učinkom kod glavnog tajnika.

▼B

4. Bilo koja isprava o potvrđivanju, prihvatu, odobrenju ili pristupu položena nakon što u pogledu svih trenutnih država stranaka stupi na snagu izmjena i dopuna ovoga Protokola, ili nakon što se poduzmu sve mjere potrebne za stupanje izmjene i dopune na snagu u odnosu na te države stranke, smatrat će se da se odnosi na ovaj Protokol kako je izmijenjen tom izmjenom i dopunom.

5. Država neće izraziti svoj pristanak da bude vezana ovim Protokolom ako ne otkaže sljedeće instrumente, ako je njihova stranka:

(a) Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem, koja je sastavljena u Ateni 13. prosinca 1974.;

(b) Protokol na Atensku konvenciju o prijevozu putnika i njihove prtljage morem, koji je sastavljen u Londonu 19. studenoga 1976.;

(c) Protokol iz 1990. godine o izmjenama Atenske konvencije o prijevozu putnika i njihove prtljage morem, koji je sastavljen u Londonu 29. ožujka 1990.,

s učinkom od datuma kada ovaj Protokol, u skladu s člankom 20., stupa na snagu za tu državu.

Članak 18.

Države s više pravnih sustava

1. Ako država ima dvije ili više teritorijalnih jedinica u kojima se u odnosu na predmet uređenja ovog Protokola primjenjuju različiti pravni sustavi, ona može u trenutku potpisivanja, potvrđivanja, prihvata, odobrenja ili pristupa, izjaviti da će se ovaj Protokol primjenjivati na sve njezine teritorijalne jedinice ili samo na jednu ili više njih, te može u bilo koje vrijeme izmijeniti tu izjavu podnoseći drugu izjavu.

2. Svaka takva izjava dostavlja se depozitaru i mora sadržavati izričiti navod o tome na koje se teritorijalne jedinice primjenjuje Protokol.

3. U pogledu države stranke koja je dala takvu izjavu:

(a) pozivanja na državu upisa broda, a u pogledu svjedodžbe o obveznom osiguranju na državu koja izdaje ili ovjerava svjedodžbu, smatrat će se kao pozivanje na onu teritorijalnu jedinicu u kojoj je brod upisan i koja izdaje ili ovjerava svjedodžbu,

(b) pozivanja na zahtjeve nacionalnog prava, nacionalnu granicu odgovornosti i nacionalnu valutu smatrat će se kao pozivanje na zahtjeve prava, granicu odgovornosti i valutu relevantne teritorijalne jedinice, i

(c) pozivanja na sudove i presude koje se moraju priznati u državama strankama smatrat će se kao pozivanje na sudove i presude koje se moraju priznati u odnosnoj teritorijalnoj jedinici.

▼B

Članak 19.

Regionalne organizacije za gospodarsku integraciju

1. Regionalna organizacija za gospodarsku integraciju, osnovana od suverenih država koje su na nju prenijele nadležnost u pogledu određenih pitanja koja uređuje ovaj Protokol, može potpisati, potvrditi, prihvatiti, odobriti ovaj Protokol ili mu pristupiti. Regionalna organizacija za gospodarsku integraciju koja je stranka ovoga Protokola ima prava i obveze države stranke u mjeri u kojoj je regionalna organizacija za gospodarsku integraciju nadležna za pitanja uređena ovim Protokolom.

2. Kada regionalna organizacija za gospodarsku integraciju koristi svoje pravo glasa u pogledu pitanja za koje je nadležna, ona ima onoliko glasova koliki je broj njezinih država članica koje su stranke ovoga Protokola i koje su na nju prenijele nadležnost glede toga pitanja. Regionalna organizacija za gospodarsku integraciju neće koristiti svoje pravo glasa ako njezine članice koriste svoje pravo glasa, a vrijedi i obrnuto.

3. Kada je u ovome Protokolu bitan broj država stranaka, uključujući ali ne ograničavajući se na članke 20. i 23. ovoga Protokola, regionalna organizacija za gospodarsku integraciju se neće brojati kao država stranka dodatno uz njezine države članice koje su države stranke.

4. Prilikom potpisivanja, potvrđivanja, prihvata, odobrenja ili pristupa, regionalna organizacija za gospodarsku integraciju podnijet će izjavu glavnom tajniku u kojoj će odrediti pitanja koja uređuje ovaj Protokol a glede kojih su njezine države članice koje su potpisnice ili stranke ovoga Protokola na nju prenijele nadležnost, kao i svako važno ograničenje u pogledu te nadležnosti. Regionalna organizacija za gospodarsku integraciju će bez odgađanja obavijestiti glavnog tajnika o svakoj promjeni razdiobe nadležnosti, uključujući nove prijenose nadležnosti koje su određene u izjavi podnesenoj prema ovom stavku. Glavni tajnik će svaku takvu izjavu učiniti dostupnom, u skladu sa člankom 24. ovoga Protokola.

5. Predmnijeva se da su države stranke, koje su članice regionalne organizacije za gospodarsku integraciju koja je stranka ovoga Protokola, nadležne glede svih pitanja uređenih ovim Protokolom s obzirom na koja nije podnesena izričita izjava o prijenosu nadležnosti na tu organizaciju ili nije dostavljena obavijest iz stavka 4.

Članak 20.

Stupanje na snagu

1. Ovaj Protokol stupa na snagu dvanaest mjeseci nakon datuma kada ga je 10 država potpisalo bez rezerve u pogledu potvrđivanja, prihvata ili odobrenja, ili položilo isprave o potvrđivanju, prihvatu, odobrenju ili pristupu kod glavnog tajnika.

▼B

2. U pogledu svake države koja ovaj Protokol potvrdi, prihvati, odobri ili mu pristupi nakon što se ispune uvjeti za njegovo stupanje na snagu navedeni u stavku 1., ovaj Protokol stupa na snagu tri mjeseca nakon datuma kada je ta država položila odgovarajuću ispravu, ali ne prije nego što ovaj Protokol stupi na snagu u skladu sa stavkom 1.

Članak 21.

Otkaz

1. Svaka država stranka može otkazati ovaj Protokol u bilo kojem trenutku nakon datuma kada ovaj Protokol stupi na snagu za tu državu.

2. Otkaz se izvršava polaganjem isprave s takvim učinkom kod glavnog tajnika.

3. Otkaz proizvodi učinak dvanaest mjeseci nakon polaganja isprave o otkazu kod glavnog tajnika ili protekom duljeg razdoblja koje je navedeno u toj ispravi.

4. Među državama strankama ovoga Protokola, otkaz Konvencije u skladu s njezinim člankom 25. od strane bilo koje od njih ni na koji način se neće smatrati kao otkaz Konvencije kako je izmijenjena ovim Protokolom.

Članak 22.

Izmjena i dopuna

1. Organizacija može sazvati konferenciju u svrhu izmjene ili dopune ovoga Protokola.

2. Organizacija će sazvati konferenciju država stranaka ovoga Protokola radi njegove izmjene ili dopune na zahtjev najmanje trećine država stranaka.

Članak 23.

Izmjena granica odgovornosti

1. Bez utjecaja na odredbe članka 22., poseban postupak propisan u ovome članku primjenjuje se isključivo u svrhu izmjena granica odgovornosti navedenih u stavku 1. članka 3., stavku 1. članka 4.bis., stavku 1. članka 7. i u članku 8. Konvencije kako je izmijenjena ovim Protokolom.

2. Na zahtjev najmanje polovine, ali ni u kojem slučaju manje od šest država stranaka ovoga Protokola, glavni tajnik će svim članicama Organizacije i svim državama strankama dostaviti svaki prijedlog za izmjenu granica odgovornosti, uključujući franšize, utvrđenih u stavku 1. članka 3., stavku 1. članka 4.bis., stavku 1. članka 7. i u članku 8. Konvencije kako je izmijenjena ovim Protokolom.

3. Svaka izmjena predložena i dostavljena na gore opisani način podnijet će se Pravnom odboru Organizacije (u nastavku: „Pravni odbor”) na razmatranje najmanje šest mjeseci nakon datuma njezina dostavljanja.

▼B

4. Sve države stranke Konvencije izmijenjene ovim Protokolom, bez obzira jesu li članice Organizacije, ovlaštene su sudjelovati u postupku razmatranja i usvajanja izmjena pred Pravnim odborom.

5. Izmjene se usvajaju dvotrećinskom većinom država stranaka Konvencije izmijenjene ovim Protokolom koje su prisutne i glasuju u Pravnom odboru proširenome kako je predviđeno u stavku 4., pod uvjetom da barem jedna polovina država stranaka Konvencije izmijenjene ovim Protokolom bude prisutna u vrijeme glasovanja.

6. Kada postupa po prijedlogu za izmjenu granica odgovornosti, Pravni odbor će uzeti u obzir iskustvo s nezgodama te osobito iznos štete koja proizlazi iz njih, promjene u novčanim vrijednostima i učinak predložene izmjene na troškove osiguranja.

7. (a) Nijedna izmjena granica odgovornosti prema ovom članku ne može se razmatrati prije nego protekne pet godina od datuma kada je ovaj Protokol otvoren za potpisivanje niti prije proteka pet godina od datuma stupanja na snagu prethodne izmjene usvojene prema ovom članku.

(b) Nijedna granica odgovornosti se ne može povisiti tako da prijeđe iznos koji odgovara granici utvrđenoj u Konvenciji kako je izmijenjena ovim Protokolom, uvećan za šest posto godišnje, izračunato na složenoj osnovi od datuma kada je ovaj Protokol otvoren za potpisivanje.

(c) Nijedna granica odgovornosti se ne može povisiti tako da prijeđe iznos koji odgovara granici utvrđenoj u Konvenciji kako je izmijenjena ovim Protokolom pomnoženo s tri.

8. Organizacija će obavijestiti sve države stranke o svakoj izmjeni usvojenoj u skladu sa stavkom 5. Smatrat će se da je izmjena prihvaćena protekom roka od osamnaest mjeseci nakon datuma obavijesti, osim ako u tom roku najmanje jedna četvrtina država koje su bile države stranke u vrijeme usvajanja izmjene obavijeste glavnog tajnika da ne prihvaćaju izmjenu, u kojem slučaju je izmjena odbijena i bez učinka.

9. Izmjena za koju se smatra da je prihvaćena u skladu sa stavkom 8. stupa na snagu osamnaest mjeseci nakon njezina prihvaćanja.

10. Izmjena obvezuje sve države stranke, osim ako otkažu ovaj Protokol u skladu sa člankom 21. stavcima 1. i 2. najmanje šest mjeseci prije stupanja te izmjene na snagu. Takav otkaz proizvodi učinak u trenutku stupanja izmjene na snagu.

11. Kada je izmjena usvojena, ali rok od osamnaest mjeseci za njezino prihvaćanje još nije protekao, država koja postane država stranka za vrijeme tog razdoblja bit će vezana tom izmjenom ako ona stupi na snagu. Država koja postane država stranka nakon proteka toga razdoblja bit će vezana izmjenom koja je prihvaćena u skladu sa stavkom 8. U slučajevima navedenim u ovome stavku, država postaje vezana izmjenom kada ta izmjena stupi na snagu ili kada ovaj Protokol stupi na snagu u pogledu te države, ako je to kasnije.

▼B

Članak 24.

Depozitar

1. Ovaj Protokol, kao i svaka izmjena usvojena na osnovi članka 23., bit će položeni kod glavnog tajnika.

2. Glavni tajnik:

(a) obavještava sve države koje su potpisale ovaj Protokol ili mu pristupile:

i. o svakom novom potpisivanju ili polaganju isprava o potvrđivanju, prihvatu, odobrenju ili pristupu, kao i o datumu izvršenja tih radnji,

ii. o svakoj izjavi ili obavijesti danoj na osnovi članka 9. stavaka 2. i 3., članka 18. stavka 1. i članka 19. stavka 4. Konvencije kako je izmijenjena ovim Protokolom,

iii. o datumu stupanja na snagu ovoga Protokola,

iv. o svakom prijedlogu za izmjenu granica odgovornosti koji je podnesen u skladu sa člankom 23. stavkom 2. ovoga Protokola,

v. o svakoj izmjeni koja je usvojena u skladu sa člankom 23. stavkom 5. ovoga Protokola,

vi. o svakoj izmjeni koja se smatra prihvaćenom na osnovi članka 23.stavka 8. ovoga Protokola, kao i o datumu kada ta izmjena stupa na snagu u skladu sa stavcima 9. i 10. navedenog članka,

vii. o polaganju svake isprave o otkazu ovoga Protokola kao i o datumu kada je ta isprava položena te o datumu kada otkaz stupa na snagu,

viii. o svakom priopćenju koje se zahtijeva na osnovi bilo kojeg članka ovoga Protokola,

(b) dostavlja ovjerene preslike ovoga Protokola svim državama koje su ga potpisale ili mu pristupile.

3. Čim ovaj Protokol stupi na snagu, glavni tajnik će njegov tekst dostaviti Tajništvu Ujedinjenih naroda radi registracije i objavljivanja u skladu sa člankom 102. Povelje Ujedinjenih naroda.

Članak 25.

Jezici

Ovaj Protokol je sastavljen u jednom izvorniku na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku, od kojih je svaki tekst jednako vjerodostojan.

▼B

DODATAK

SVJEDODŽBA O OSIGURANJU ILI DRUGOM FINANCIJSKOM JAMSTVU ODGOVORNOSTI ZA ŠTETU ZBOG SMRTI I TJELESNE OZLJEDE PUTNIKA

Izdano u skladu s odredbama članka 4.bis. Atenske konvencije o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 2002. godine

Ime broda	Brojevi ili slova za raspoznavanje	IMO broj za identifikaciju broda	Luka upisa	Naziv i potpuna adresa glavnog poslovnog sjedišta prijevoznika koji stvarno obavlja prijevoz

Ovime se potvrđuje da je u pogledu gore imenovanoga broda na snazi polica osiguranja ili drugo financijsko jamstvo koje udovoljava zahtjevima članka 4.bis. Atenske konvencije o prijevozu putnika i njihove prtljage morem iz 2002. godine.

Vrsta jamstva .....

Trajanje jamstva .....

Naziv i adresa osiguratelja (ili više njih) i/ili jamca (jamaca)

Naziv .....

Adresa .....

Ova svjedodžba vrijedi do .....

Izdana ili ovjerena od Vlade .....
(puno ime države)

ILI

Sljedeći tekst bi se trebao koristiti kada država stranka koristi mogućnost predviđenu u stavku 3. članka 4.bis.:

Ovu svjedodžbu je, na osnovi ovlasti Vlade

..... (puno ime države), izdao/la .....
(naziv institucije ili organizacije)

U ..... dana .....
(mjesto) (datum)

.....
(Potpis i funkcija službenika koji izdaje ili ovjerava svjedodžbu)

Objašnjenja:

1. Ako se to želi, uz ime države može se uputiti i na nadležno tijelo države koja je izdala svjedodžbu.
2. Ako ukupni iznos jamstva potječe iz više izvora, potrebno je naznačiti iznos svakoga od njih.
3. Ako je jamstvo dano u nekoliko oblika, oni moraju biti nabrojeni.
4. U rubrici „Trajanje jamstva" mora se navesti datum kada takvo jamstvo stupa na snagu.
5. U rubrici „Adresa" osiguratelja (ili više njih) i/ili jamca (jamaca) mora se naznačiti glavno poslovno sjedište osiguratelja (ili više njih) i/ili jamca (jamaca). Ako je to prikladno, naznačit će se poslovno sjedište gdje je osiguranje ili drugo jamstvo zaključeno.